

Em posareu...

Em posareu entre les mans la creu
o aquell rosari humil, suat, gastat,
d'aquelles hores de tristesa i por,
i ja ninguna amenitat. Després

tancareu el taüt. No vull que em vegem.
A l'hora justa vull que a Burjassot,
a la parròquia on em batejaren,
toquen a mort. M'agradaria, encara,

que alguna dona del meu poble isqués
al carrer, inquirint: «¿Que qui s'ha mort?»
I que li donen una breu notícia:

«És el fill del forner, que feia versos.»
Més cultament encara: «El nét major
de Nadalet.» Poseu-me les ulleres.

Andrés Estellés, Vicent. *Mort i pam Antologia poètica*. A cura de Carmina Andrés Lorente.
Carena editors. València 2004. Pàg.128